

Arrest

nr. 42 940 van 30 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Ingoeshe origine. U bent afkomstig van Nazran, Ingoesjetië.

U verklaarde dat u in de zomer van 2007 werd opgepakt door gemaskerde mannen waarvan u vermoedt dat ze tot de overheidsstructuren behoren. U werd na een aantal dagen vrijgelaten en sinds dat moment leefde u ondergedoken.

U besloot Ingoesjetië te verlaten omdat u vreesde opnieuw gearresteerd te worden. U vroeg in november 2007 een internationaal paspoort aan. Omdat u moeilijkheden ondervond met het verkrijgen van een visum, kon u niet eerder vertrekken dan in november 2008.

U verliet Ingoesjetië in november 2008. U reisde via Moskou door naar Sint-Petersburg waar u een vliegtuig naar Helsinki nam. U vroeg in Finland op de luchthaven asiel aan.

Wegens uw visum werd u door verwezen naar België waar u op 13 februari 2009 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw binnenlands paspoort en een kopie van uw internationaal paspoort voor."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet (zie verzoekschrift van 21 november 2009, p. 3).

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er moet worden vastgesteld dat u niet aantoonde dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U maakte niet aannemelijk dat u door de autoriteiten verdacht werd van samenwerking met strijders, noch dat u een actuele vrees voor vervolging koestert.

Eerst en vooral maakt u niet aannemelijk u persoonlijk geïdoleerd werd.

U beweerde dat ze vanaf 2004 alle jonge mensen tussen 18 en 35 jaar beschuldigen van samenwerking met de strijders.

Verder beweerde u dat u omwille van uw dagelijks bezoek aan de moskee als verdachte werd aanzien.

U gaf ook aan dat uw broers geen problemen kenden en dat ze enkel u verdenken. Nochtans valt ook de leeftijd van uw broers tussen de 18 en 35 jaar en verklaarde u dat uw broers ook dagelijks naar de moskee gingen (CGVS p.3, 13). Bijgevolg gelden de redenen waarom u geïdoleerd werd, ook voor uw broers. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk te noemen gezien uit niets kan worden opgemaakt dat u persoonlijk werd geïdoleerd.

Bovendien verklaarde u dat u bent aangehouden in de zomer van 2007 omdat u dagelijks de moskee bezocht en omdat jongeren die dikwijls naar de moskee gaan als strijders werden bestempeld.

U gaf aan dat ze u beschuldigden van samenwerking met strijders en dat u samen met hen in 2004 Ingoesjetieë was binnen gevallen (CGVS p.3). U gaf aan dat de gemaskerde mannen die u arresteerden tot de overheidsstructuren behoorden (CGVS p.3, 11). Verder verklaarde u dat u na uw aanhouding besloot te vertrekken omdat u begreep dat ze u nooit met rust zouden laten en u vroeg na uw aanhouding in november 2007 een internationaal paspoort aan dat u binnen de maand verkreeg. Tevens verklaarde u dat u op 21 november 2008 pas vertrok omdat u problemen kreeg met het uitreiken van een visum en dat u gedurende een jaar geld diende te sparen om een visum te verkrijgen (CGVS p. 7).

Gezien uw verklaringen maakt u niet aannemelijk dat u als verdachte werd geïdoleerd door de autoriteiten.

Het aanvragen en verkrijgen van een internationaal paspoort brengt mee dat de autoriteiten uw antecedenten nagaan. Bijgevolg zou het zeer merkwaardig zijn, indien de autoriteiten u verdenken van deelname aan de inval in 2004 en van samenwerking met strijders, dat ze u een internationaal paspoort zouden uitreiken.

Meer nog moet vast gesteld worden dat u in de zomer 2007 werd vrijgelaten en dat u in november 2007 uw internationaal paspoort verkreeg maar dat u het niet nodig achtte om onmiddellijk te vertrekken. U verklaarde dat u de tijd nodig had om te zorgen dat u legaal kon reizen en dat u niet eerder kon vertrekken omdat u problemen had om een visum te verkrijgen.

U beweerde echter ook dat u legaal zonder enige problemen zou kunnen reizen tot Brest vanwaar u zonder problemen de Poolse grens zou kunnen bereiken (CGVS p. 12).

Gezien u het niet nodig achtte om onmiddellijk te vertrekken, hetgeen u op een legale wijze kon doen, en gezien het verkrijgen van een visum een jaar tijd in beslag nam, moet geconstateerd worden dat uw gedrag niet wijst op een acute vrees voor vervolging.

Voorts moet opgemerkt worden dat u met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten onvoldoende pogingen heeft ondernomen om hierover meer informatie te bekomen.

U stelde weliswaar dat politieagenten regelmatig huiszoeken doen bij uw ouders op zoek naar wapens en strijders. U verklaarde dat uw moeder zei dat de laatste huiszoeking een maand geleden plaatsvond. Echter slaagt u er niet in aan te geven wie deze huiszoeken noch waarom ze deze huiszoeken deden.

U gaf enkel aan dat u de reden was. Omdat ze vanaf 2004 alle jonge mensen tussen 18 en 35 jaar beschuldigen van samenwerking met de strijders.

U verklaarde bovendien dat u betreffende uw situatie geen vragen hebt gesteld aan uw vriend met wie u contact had (CGVS p. 3, 5).

Deze vage en algemene verklaringen zijn niet aannemelijk te noemen gezien u verklaarde dat u een keer per twee weken contact opneemt met uw ouders en dat u zelf naar uw vriend belde (CGVS p. 2, 4).

Dergelijke vage en algemene verklaringen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Wat de de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft. De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Gezien de bovenstaande vaststellingen kan er niet besloten worden dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanspraak kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort en uw internationaal paspoort bevatten enkel identiteitsgegevens die niet betwist worden."

1.3. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en weigert hem ook de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 21 november 2009 de behandeling van het beroep te verwijzen naar de algemene vergadering van de Raad met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, omdat hij *"stelt vast dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige dossiers"*. Hij staft zijn bewering met informatie afkomstig van de website www.senate.be, en meent dat hij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt in de zin van artikel 13 EVRM.

2.2. Krachtens artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980 kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

De vraag van verzoeker kan bijaldien niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 november 2009 als eerste middel een schending aan van *"substantiële vormvereisten, het algemeen beginsel van behoorlijk beheer, machtsoverschrijding"*.

Hij meent dat de beslissing van 22 oktober 2009 ondertekend werd door een onbevoegd persoon, met name door de "adjunct-commissaris, voor de Commissaris-generaal verhinderd".

Verzoeker laat gelden dat het bestaan van de verhindering moet bewezen worden en dat de adjunct-commissaris slechts kan optreden als plaatsvervanger van de Commissaris-generaal in spoedeisende zaken ten behoeve van de continuïteit van de dienst. Hij houdt voor dat de bestreden beslissing onwettig genomen is.

3.1.2. De Raad stelt dat de ondertekening door de adjunct-commissaris als plaatsvervanger "voor de Commissaris-generaal verhinderd" voldoende is om als vermoeden van de werkelijkheid van de verhindering of de afwezigheid te gelden (A. VRANCKX, "Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid", RW 1961-1962, kol. 2383-2386; RvS 28 mei 2009, nr. 193.616; A. MAST, J.

DUJARDIN, P. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch Administratief recht*, 17de druk, Mechelen, Kluwer, 2006, 95). De eis van verzoeker dat het bestaan van verhindering moet bewezen worden, wordt derhalve niet gevolgd.

De Raad wijst er voorts op dat plaatsvervanging inderdaad een tijdelijke vervanging is die geschiedt wanneer het orgaan aan hetwelk de bevoegdheid is toegewezen, verhinderd of afwezig is **of** wanneer dat orgaan wegens het spoedeisend karakter van de te verrichten handelingen niet in de mogelijkheid is tijdig op te treden. Er zijn bijgevolg twee gevallen waar op wettige wijze kan overgegaan worden tot plaatsvervanging; in casu blijkt uit het administratief dossier dat de Commissaris-generaal verhinderd was waardoor het spoedeisend karakter hier irrelevant is. De bestreden beslissing werd aldus wel degelijk wettig genomen.

3.2.1. Vervolgens roept verzoeker in zijn verzoekschrift ook een schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en roept een manifeste beoordelingsfout in. Hij verwijst nog naar artikel 6 van voormeld Europees Verdrag.

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat de algemene situatie in Ingoesjetië nog steeds zeer *problematisch* is. Hij verwijst hiertoe naar *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* van 2002: “Departement of state, Russia, Country reports on human rights practices released by the bureau of democracy, Human rights and labor” (zie het verzoekschrift, p. 7). Verzoeker wijst erop dat hij omwille van het “propiska-systeem” in zijn land van oorsprong over geen binnenlands vluchtalternatief beschikt.

Hij beweert voorts dat *“hij tijdens zijn verhoor een omstandig relaas gegeven heeft omtrent het gebeurde”* en *“dat derhalve voldaan is aan de bewijslast”*.

Hij merkt nog op dat hij meent dat de vraag of hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend onvoldoende werd onderzocht en in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd werd. Verzoeker vervolgt *“dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Dit blijkt duidelijk uit het dossier”*.

Hij vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.2.2. De Raad merkt op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en *“artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde richtlijn”* geen rechtstreekse werking hebben binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoeker niet dienstig is.

Met betrekking tot de rechten van verdediging wordt opgemerkt dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de Commissaris-generaal.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen, en dat het verhoor op 16 oktober 2009 plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de algemene rechtsbeginselen, de beginselen van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende zijn. Het is niet aan de Raad om te bepalen welke beginselen verzoeker zou kunnen bedoelen.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 10 juni 2008, beschikking nr. 2805).

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motivering inhoudelijk betwist en bijgevolg de materiële motiveringsplicht aanvoert (zie ook aangevoerde manifeste beoordelingsfout), zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3.2.3. De Raad benadrukt dat een verwijzing naar de algemene situatie in zijn land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijke verklaringen van verzoeker, namelijk dat hij persoonlijk geviséerd werd, dat hij het niet nodig acht onmiddellijk zijn land van herkomst te verlaten, dat hij onvoldoende pogingen ondernam om de reden en omstandigheden van de huiszoekingen te vernemen, steun vinden in het administratief dossier (zie verhoorverslag van 16 oktober 2009, p. 3, 13 en 7, 12 en 2-5).

Deze vaststellingen worden door verzoeker niet verklaard of weerlegd in zijn verzoekschrift.

Zijn loutere aanvoering dat hij *“een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde”* en dat *“hij derhalve voldaan heeft aan de bewijslast”* volstaat niet. Aangezien bedoelde vaststellingen kernelementen betreffen van verzoekers asielrelaas, wordt daardoor de geloofwaardigheid van dit relaas ondermijnd.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas en schaarde de Raad zich achter de motivering van de bestreden beslissing. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Bij een ongeloofwaardig relaas is verzoekers verwijzing naar het gebrek aan een intern vluchtalternatief, niet dienend. De verwijzing van verzoeker van **Ingoesjetische** origine, naar *“problemen voor jonge Tsjetsjeense mannen die elders in de Russische Federatie worden gebracht (sic)”* (zie het verzoekschrift, p. 7), is trouwens ook niet ter zake.

Voormeld wetsartikel alsmede artikel 48/2 van voormelde wet werden dan ook niet geschonden door de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing.

3.2.4. Aangaande de grief van verzoeker omtrent de niet afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, leest de Raad in de bestreden beslissing dat verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas en in Ingoesjetië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen; een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet, verzoeker moet immers enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

Op basis van de informatie die de Commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier en door de Raad wordt aangenomen, blijkt dat de situatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, §2, c. van voormelde wet.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en tien door:

M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE